

mit Vedkommende vil jeg særlig lægge Vægt paa, at der derigennem tilvejebringes en god og let tilgængelig Havn paa Østkysten af Bornholm, ligesom ogsaa — hvad der fremhæves i Regeringens Forslag — at denne Havn navnlig i Isvintre vil kunne have Betydning for Vedligeholdelsen af Postforbindelsen, idet Østkysten er mere isfri end Vestkysten. I ethvert Tilfælde maa jeg udtale paa Udvalgets Vegne, at det ved at gaa med til at yde dette Laan gaar ud fra, at den Garanti, som Kommunen paatager sig, ogsaa virkelig bliver overholdt, saa at det ikke bliver en Gave fra Statens Side, som der her er Tale om.

Dermed er jeg færdig med § 27 og gaar saa over til § 19. Under Nr. 46—51 vil man finde en Række Forslag vedrørende personlige Understøttelser, som jeg ikke behøver nærmere at omtale. — Ændringsforslaget Nr. 52 angaar Udgiften til de kongelige Kommissarier. I Henhold til tidligere truffne Aftaler vil Staten fremtidig overtage samtlige Udgifter ved Tilsynet med de private Baner, ogsaa de ældre, ikke blot de, der ere byggede i Henhold til Lov af 8de Maj 1894. Den yderligere Udgift, Staten paatager sig, vil andrage omtrent 18,000 Kr. — Under Nr. 53 foreslaar Ministeren at nedsætte Udgiften til det ny Væksthus i Sorgenfri Slots Driveri-have med 4,000 Kr., hvilket er i Overensstemmelse med Udvalgets ved 2den Behandling fremsatte Ønske. — Ændringsforslaget under Nr. 54 gaar ud paa at forøge Statens Tilskud til de tekniske Provins-skoler. Hertil findes der paa sidste Aars Finanslov en Bevilling paa 90,000 Kr. Ved 2den Behandling forøgedes Statstilskuddet med 30,000 Kr., altsaa til 120,000 Kr. Det foreslaas nu at sætte det yderligere op med 20,000 Kr., altsaa til 140,000. Dette sker i Henhold til de indtrængende Anmodninger, som ere komne til Orde fra Skolernes Side, og vi haabe altsaa, at denne Forhøjelse vil vinde deres Tilfredshed. — Under Nr. 55 komme vi til en Post, som indførtes paa Finansloven i Fjor, men som Regeringen i Aar har udeladt, nemlig 8,000 Kr. som Tilskud til Foredragsforeninger af næringsdrivende eller Arbejdere i Provinserne. Jeg berørte denne Sag allerede ved 2den Behandling, og Udvalget har fundet det rigtigt — Forslaget er tiltraadt af alle Medlemmer undtagen to — at optage Posten paa ny paa Finansloven. Den ærede Minister har gjort den Indvending mod denne Bevilling, at den er vanskelig for ham at anvende, og jeg skal

gerne indrømme, at det kan volde ham noget Besvær, naar der ikke er givet bestemte Mellemlid, hvorigennem Uddelingen af Tilskuddet kan ske. Det bliver nødvendigt, at Ministeren i hvert enkelt Tilfælde lader foretage Undersøgelser og derefter afgør, hvorvidt vedkommende andragende Forening er kvalificeret eller ej. Men at der saaledes forvoldes nogen Ulejlighed, synes mig ikke at kunne veje op mod den Betragtning, at Bevillingen alligevel fortjener at gives, saafremt det kan antages, at den yder en i Forhold til Bekostningen staaende Nytte. At der er Efterspørgsel efter saadanne Foredrag, er utvivlsomt, og det kan ikke antages, at dette vil ophøre, fordi vi under Kultusministeriet i Aar have tiltraadt et Forslag om Tilskud til det saakaldte Folkeuniversitet. Det har ogsaa under tidligere Forhandlinger været den almindelige Opfattelse, at det efter Omstændighederne vilde være rigtigt vedblive at yde Tilskud af den her omhandlede Art. Men Sagen er kommen ind i en mærkelig treven Gænge, idet man Aar efter Aar har talt om at ville se at enes om visse Regler, uden at man dog er naaet til Forstaaelse. I Foraaret 1897 henstillede jeg til den daværende Indenrigsminister, den nuværende Koneilspræsident, at tage Spørgsmaalet om en Ordning af de forskellige Tilskud til Foredrag op til samlet Overvejelse og Afgørelse. Det drejer sig ikke blot om Tilskud under Indenrigsministeren, men eventuelt ogsaa under Landbrugsministeren. Ministeren erklærede den Gang, at det skulde ske. Da vi i Fjor paa ny havde Sagen til Forhandling, var der imidlertid intet foretaget, og intet Forslag fremkom fra Ministeren. Finansudvalget formulerede da selv et Forslag, og den ærede Indenrigsminister, som ikke syntes om dette Forslag, erklærede, at det var hans Mening, at disse Foredragsbevillinger burde tages op til Overvejelse som Helhed, hvorfor han henstillede at lade Sagen vente et Aar, ligesom han under Hensyn hertil vilde betragte den opførte Bevilling som ekstraordinær. Men i Aar have vi intet hørt om, at en saadan Overvejelse er sket, og Ministeren har i Aar indskrænket sig til blot at foreslaa at lade Bevillingen udgaa. Idet vi nu paa ny foreslaa at sætte den ind paa Finansloven, skal jeg henstille til den ærede Minister at genoptage sin Tanke fra i Fjor, saa at vi kunde komme til at ordne denne Sag i fælles Forstaaelse og efter Regler, der kunne antages at være betryggende med Hensyn til Pengenes forstandige Anven-